

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **M. G.**, zast. JUDr. Alešem Janů, advokátem, se sídlem Tábor, Čelkovická 445, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 11. 2005, č. j. 10 Az 3/2005 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 3. 11. 2005, č. j. 10 Az 3/2005 – 25, zamítl žalobu žalobkyně podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2005, č. j. OAM-7415/VL-12-ZA07-R2-2001, a rozhodl dále, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdější předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyni nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. Krajský soud dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba žalobkyně ze dne 13. 4. 2005 není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítala, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Uvedla, že má důvodnou obavu o svůj život, neboť jí bylo vyhrožováno fyzickým násilím, její bratr byl napaden členy vymahačského gangu a přivolaná policie nic nevyřešila. Stěžovatelka dále poukázala na nepříznivé podmínky na Ukrajině

a konstatovala, že tyto skutečnosti nebyly zohledněny při rozhodování o humanitárním azylu. Současně vznesla námitku, že jí na Ukrajině není zaručeno právo na osobní bezpečnost, a proto by její vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Stěžovatelka navrhl, aby byl rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přijatelná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ustanovení § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné ... (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 419/2004).

V podané kasační stížnosti stěžovatelka uvádí pouze námitky proti rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu a důvod pro vztažení překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Žádnou z těchto námitek však stěžovatelka neuvedla v žalobě, ačkoliv jí v tom nic nebránilo. Z obsahu žaloby ze dne 13. 4. 2005 vyplývá pouze ta skutečnost, že stěžovatelka vytýká žalovanému extenzivní výklad ustanovení § 2 odst. 6 a § 12 zákona o azylu a nesprávné posouzení skutkového stavu. Žalobou však stěžovatelka nebrojila proti neudělení humanitárního azylu, ani proti nevztažení překážky vycestování, což jsou klíčové důvody kasační stížnosti. Námitka, že skutečnosti uvedené stěžovatelkou nebyly zohledněny při rozhodování o humanitárním azylu, a důvod pro vztažení překážky vycestování se poprvé objevují až v kasační stížnosti, která současně neobsahuje žádné jiné námitky.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že podaná kasační stížnost se opírá jen o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla, a proto je nepřijatelná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 in fine s. ř. s.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 11. 2005, č. j. 10 Az 3/2005 – 25, podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu